

KAPITEL 1

Det är mörkt i skogen. Joar springer på en smal stig, som ringlar fram mellan ihåliga trädstammar och stenar täckta av mossa. Han är helt ensam. Senast han såg någon annan spelare var borta vid riddarborgen. Mörkret och ensamheten gör att det känns lite läskigt att springa här. Men ändå vill han inte vända tillbaka, utan fortsätter framåt på stigen.

Joar suckar. De senaste veckorna har han genomlett varenda millimeter av den här sagovärlden, men den hemliga luckan finns ingenstans. Istället dyker det upp nya platser. Som den här skogen med stigen. Den påminner lite om en hinderbana där han måste hoppa över stenar och nedfallna träd.

Plötsligt blinkar det till uppe i skärmens högra hörn. Alex har loggat in. Det var länge sedan hon spelade. Säkert en hel vecka.

”Alex, är du där?” säger han i sitt headset.

I samma stund upptäcker han att stigen är blockerad av en jättestor stenbumling.

– Åh, nej ...

”Alex?” Joar suckar otåligt i headsetet och försöker lista ut hur det är tänkt att man ska ta sig förbi den stora stenen.

Han är otålig. Det har hänt så mycket sedan Alex spelade sist. Joar vill berätta hur han äntligen hittat kraftsmaragden, som de letat efter så länge. Nu är det bara den brinnande rubinen kvar för att de ska kunna ta sig vidare till nästa nivå.

Men för att kunna hitta den måste man tydligen klättra över en stor irriterande stenbumling. Något som verkar vara helt omöjligt ...

Joar försöker hoppa så högt han kan och samtidigt ta tag i stenen, men det går inte. Gång på gång faller han ner på marken.

– Åh, din dumma sten, suckar han och slår på tangentbordet med handflatan.

Han blir väldigt förvånad när han märker att han plötsligt är på väg rakt ut mellan träden.

– Oj, man kunde visst gå här, säger han för sig själv.
När han lämnar stigen blir det mörkare omkring

honom. De höga träden kastar monsterlika skuggor på marken där han går. Det känns obehagligt på riktigt nu. Han funderar på om han ska vända om, när han kommer fram till foten av ett högt berg. Han sneglar mot skärmens högra hörn. Alex är fortfarande online. Vad håller hon på med egentligen? Varför svarar hon inte?

Ju högre upp Joar kommer mot bergets topp, desto ljusare blir det. Han måste klättra långsamt. Den sista biten är riktigt krånglig, för han måste häva sig upp på en klippa. Det krävs flera försök innan han lyckas, men väl uppe kan han se hela level 27 där nedanför. Wow, det är en svindlande känsla!

Framför honom ligger ett hav av skog, och till vänster syns trollets grotta där han till slut – efter många försök – hittade kraftsmaragden. Han svänger runt och ser riddarborgen med vindbryggan och tvillingtornen

Det här är nog den coolaste plats han har varit på i hela spelet, ja ... förutom när de upptäckte repet i level 23 och kom upp till jordskorpan och hittade rutschkanan ner till draken.

– Men ... vad är ...? mumlar han när han ser en liten sjö strax bakom en kulle.

På kartan finns ingen sjö. Han tittar efter flera gånger. Nej, det ska inte ligga någon sjö där. En välbekant kittling sprider sig i magen på honom. I level 23 hade det funnits en tunnel som inte syntes på kartan. Och nu finns det en sjö, som Joar kan se klart och tydligt fast den inte finns med på kartan. Tänk om det är där luckan till kontrollpanelen finns!

”Alex!” ropar han och börjar ivrigt springa nerför berget. *”Alex, jag tror att jag har hittat nåt!”*

Ända sedan den där dagen, då de fick meddelandet från Admin om att luckan var flyttad, har Joar ägnat nästan all sin lediga tid åt att leta efter den. Han vet bombsäkert att den inte finns i level 24, 25 eller 26. Men kanske finns den här i level 27?

Och Joar måste hitta luckan! För där – inuti kontrollpanelen – finns förhoppningsvis svaret på hur man tar sig till krysset på den där andra kartan.

Han har fortfarande inte berättat för Alex om kartan som han fick i tunneln. Av mannen med rött hår och skägg som sa: ”Vi ses där, min son.” Joar kan fortfarande inte förstå vad som faktiskt hände, och vet därför inte vad han ska säga till Alex. Det enda han vet är att han måste ta sig till krysset på

mannens karta, och Joars enda hopp står till den hemliga luckan. För genom den går det att ta sig precis vart man vill i hela spelet.

Joar springer nerför berget. Fingrarna hamrar honom snabbt framåt. Han känner kraft. Han springer, hoppar, nästan flyger fram genom skogen. Ingen-ting kan stoppa honom nu. Tänk om han har hittat luckan!

Han tittar på kartan i spelet igen och tar sikte på den lilla kullen. Han tar in på en liten stig som efter en stund delar sig. Han tvekar en sekund, men väljer sedan att gå till höger. Fingrarna slår på tangenterna. *Baam. Baam. Baam.* Fortare, fortare tills han kommer fram till en liten gulfärgad äng.

I skogsbrynet ligger ett gulligt litet hus med snett tak. Det påminner om en skogvaktarstuga. Och mycket riktigt – när dörren öppnas kliver det ut en skogvaktare och en chattruta öppnas:

Jack Ranger till Rajo: För att bli insläppt i Den hemliga skogen måste du svara rätt på frågan: Hur många stenar och hur många träd låg det

på stigen? Du har tre försök, sedan måste du börja om vid riddarborgen.

Joar suckar. Börja om vid riddarborgen? Det tar ju jättelång tid att ta sig hela vägen tillbaka hit.

– Åh, vad jag hatar det här spelet ..., muttrar han för sig själv och försöker minnas.

Efter busken hade han hoppat över åtta, eller kanske nio, stenar på stigen. Hur många nedfallna träd kan det ha varit? Sju? Och den stora stenbumlingen, vad räknas den som? Joar tvekar. Han vill verkligen inte börja om ända borta vid riddarborgen, nu när han är så nära sjön och kanske luckan.

Han bestämmer sig för att gissa och öppnar en chattruta för att prata med skogsvaktaren.

Rajo till Jack Ranger: Sten = 9,
Träd = 7

Jack Ranger till Rajo: Fel.
Två försök kvar.

– Fan! vrålar Joar och sparkar irriterat till med foten och råkar slå tårna rakt mot skrivbordsbenet.

En blixtrande smärta skjuter upp genom foten. Det ilar genom hela skelettet upp i benet.

– Aj ..., kvider han och böjer sig fram för att känna på tån.

Det gör ont, verkligen jätteont! Han känner tårar stiga upp i ögonen.

I headsetet hörs plötsligt Alex röst:

”Joar, var är du?”

Det gör så ont att Joar måste bita sig hårt i läppen för att inte skrika rakt ut.

”Jag är ... aj ... i skogen bortanför borgen”, säger han sammanbitet och försöker hålla foten så att det inte ska göra lika ont.

Alex låter glad.

”Okej, jag är på väg mot väderkvarnarna nu. Alltså, jag vet att vi redan har letat där, men det känns ändå som att vi har missat nåt. Förresten, jag såg att du hittade kraftsmaragden. Var låg den?” frågar hon.

Det dunkar i foten. Det känns som att den ska sprängas. Joar måste anstränga sig för att klara av att berätta hur det hade gått till när han hittade kraftsmaragden. Hur han till slut hade kommit på att man kunde lura trollet att lämna grottan. Och att han då

hade smugit in och gömt sig, och sedan väntat tills trollet kommit tillbaka och somnat. Tyst, tyst hade han letat och till slut hade han hittat den.

”*Wow, du är bäst, Joar!*” säger Alex och ska precis fortsätta när Joar avbryter:

”*Lyssna, Alex! Jag har hittat en sjö ...*”, säger han och tar ett djupt andetag för att utvärda smärtan.

Det bultar i hela underbenet nu.

”*... som inte syns på kartan*”, fortsätter han.

”*Vad menar du? Som tunneln med luckan?*” frågar Alex och låter plötsligt intresserad.

”*Precis! Jag är på väg dit nu, så jag vet inte*”, säger Joar.

”*Var är du? Jag kommer*”, säger Alex.

Joar ser plötsligt att den lille skogsvaktaren står framför honom och stirrar argt. De små ögonen rör sig fram och tillbaka, och han klipper otåligt med ögonfransarna. Men det är något annat också. Något som får Joar att vilja backa undan.

”*Skynda dig till riddarborgen*”, säger han i mikrofonen.

Den lille skogsvaktaren släpper honom inte med blicken. Han plirar och blinkar sedan illmarigt med ena ögat.

Joar hajar till. Vad är det med den här NPC:n? Varför känns den så obehagligt närgången? Han suckar och tänker att allt bara blir fel just nu. Foten gör obeskrivligt ont, luckan är omöjlig att hitta och sedan har det varit konstigt med Alex den senaste tiden.

Hon spelar inte lika ofta längre. Ibland är hon inte inloggad på flera dagar, ibland en hel vecka. Och om Joar frågar varför, svarar hon inte. Pratar bara om annat. Det är väldigt irriterande. Allt tar ju mycket längre tid om han ska göra det ensam. Fattar hon inte det?

Joar skjuter stolen bakåt och lägger försiktigt upp foten på skrivbordet. Försiktigt lirkar han av sig strumpan. Två av tårna är svullna och röda, och hela foten börjar kännas varm ...

Han hör Alex i lurarna:

”Okej, jag lämnar riddarborgen nu. Vart ska jag? Höger eller vänster?”

Joar tittar på skogsvaktaren som fortfarande stirrar på honom. Det är någonting kusligt med hans genomträngande blick.

”Gå till höger. Efter en stund ser du en stor buske med stora köttätande blommor. Där börjar stigen”,

säger han och märker att skogvaktaren flinar mot honom. Det är ett elakt grin.

Joar fortsätter:

”Alex, glöm inte att räkna alla stenar och träd som ligger på stigen. Var supernoga när du räknar. Och du ... skynda dig lite.”

KAPITEL 2

”Kommer du nån gång? Var är du?” frågar Joar.

Han känner sig irriterad och trött på att behöva vänta.

”Jag är nog strax framme”, säger Alex.

Det bultar i foten. Och han känner sig yr i huvudet. Han mår faktiskt så illa att det känns som att han ska kräkas. Egentligen vill han bara lägga sig ner på golvet och gråta, men han kan inte ge upp. Inte nu när han är så nära ...

När Alex äntligen kommer fram till skogvaktarstugan måste Joar samla alla krafter för att ens orka lyfta armen och aktivera chattfunktionen.

”Hur många var det?” suckar han.

”Tio stenar och sju träd”, säger Alex.

”Säker?”

”Hundra procent.”

Joar skriver i chatten:

Rajo till Jack Ranger: Sten = 10,
Träd = 7

Skogvaktaren står tyst en stund innan svaret dyker upp på skärmen.

Jack Ranger till Rajo: Fel. Ett försök kvar.

”Vadå fel? Hur kan det vara fel?” skriker Joar. Ilskan väller fram. *”Alex, jag sa ju åt dig att räkna noga. Varför slarvar du när du vet hur viktigt det är?”*

”Jag har inte slarvat. Jag vet att det låg tio stenar och sju träd på stigen!” vrålar hon tillbaka.

Nu snurrar det så mycket i huvudet på Joar att han måste blunda. Han lutar sig tillbaka i stolen och väser:

”Hur kan svaret vara fel om du inte har slarvat? Förklara det för mig. Är du ens säker på att du tog rätt stig?”

Det slamrar i bakgrunden hemma hos Alex. Han hör hennes andetag och sedan ett skrap i lurarna.

”Vet du? Jag tänker inte ta det här. Jag orkar inte mer”, säger hon.

Bara sekunder senare är hon offline igen.

”Inte jag heller ...”, muttrar Joar tyst.

KAPITEL 3

– Det var det. Hade det inte varit enklare om du bara sagt att du inte ville åka skidor på påsklovet? säger mamma och blinkar med ena ögat mot Joar.

De har parkerat på garageuppfarten. Joar försöker ta sig ut ur bilen. Mamma står utanför och håller fram kryckorna.

– Här, säger hon. Du får försöka vrida kroppen ... eller vänta, kan du lyfta ut benet med händerna?

Joars högra fot är gipsad långt upp på smalbenet. Röntgen hade visat att något som hette mellanfotsben var av. Gips i sex veckor och därefter sjukgymnastik. Hur kan man ens ha sådan otur?

Det är inte helt lätt att gå med kryckor. Dessutom gör det ont i händerna. Egentligen vill han bli buren uppför trappan, men det skulle han aldrig erkänna. Han vill inte ge Nico och Noomi chansen att håna

honom för att han har lyckats skada sig i en sport där det ska vara omöjligt att bli skadad.

– Vill du ha nåt att äta? frågar mamma när de äntligen har lyckats komma in i huset.

– Nä, jag vill bara gå upp på mitt rum, svarar han och hoppar vingligt på kryckorna mot trappan upp till övervåningen.

När Joar äntligen sitter framför datorn blänger han argt mot skrivbordsbenet. Sedan drar han på sig headsetet och loggar in.

Alex är offline, det ser han direkt. Han kan även se att hon inte har varit inloggad sedan de blev osams.

– Fast vem bryr sig ...? muttrar han och ser sig omkring.

Ingenting nytt sedan han senast var här.

Plötsligt öppnas dörren och skogvaktaren kommer utspringande.

Jack Ranger till Rajo: För att bli insläppt i Den hemliga skogen måste du svara rätt på frågan: Hur många stenar och hur många träd låg det på stigen? Du har tre försök, sedan måste du börja om vid riddarborgen.

Joar suckar och ska precis gå tillbaka för att räkna en gång till, när ännu ett meddelande dyker upp på skärmen:

Jack Ranger till Rajo: Äsch, det var rätt förra gången. Jag bara skojade med dig. Välkommen in i Den hemliga skogen.

Skogvaktaren flinar och blinkar med ena ögat. Joar blir så förvånad att han hoppar till i stolen. Han läser meddelandet flera gånger. Vadå skojade? Kan en NPC skoja?

Han testar att gå framåt. Den här gången kan han passera skogvaktarens stuga utan problem. Vad är det som händer här egentligen?

Skogvaktaren försvinner in i sin stuga och Joar springer vidare över ängen. Längre fram skymtar han sjön mellan glesa trädstammar. Han tänker på att han kanske ska kontakta Alex och berätta vad som har hänt. Hon hade ju faktiskt haft rätt. Det hade varit sju träd och tio stenar på stigen.

När han närmar sig sjön känns allt plötsligt väldigt bekant. Har han varit här förut? Nej, det vet

han bestämt att han inte har. Men varför känner han då igen sig?

Han går närmare sjön och ser sig omkring. Plötsligt kommer Joar på vad det är. Det ser exakt ut som i den där sagan som pappa brukade läsa för honom när han var liten. Den om de föräldralösa kaninerna.

– Vad konstigt ..., mumlar han tyst för sig själv.

Han ser den lilla gläntan med stenen och nedanför backen ligger stranden. Precis som i boken.

– Och bakom stenen finns kaninhålet där lilla Pim och alla hennes syskon alltid gömmer sig, säger Joar högt och ser några kaniner skrämt hoppa iväg.

En av dem ser på pricken ut som lilla Pim i sagan.

Joar ska precis springa efter för att försöka prata med dem när han upptäcker att någon sitter vid vattenbrynet. Det är ett skogsrå. Hennes långa, svarta hår hänger ner över ryggen.

När hon vänder huvudet åt hans håll ser han stora tårar rinna nerför hennes kinder.

– Vad ...? säger Joar förvånad och i samma stund öppnas en chattruta:

Maiden till Rajo: Egentligen måste jag hälsa dig välkommen till Den

hemliga skogens sjö, men snälla,
gå härifrån! Jag vill inte att
någon ska se mig så här ...

Hon snyftar till och gömmer ansiktet i händerna. Joar ser att hon skakar. Är det av gråt, eller för att hon fryser? Han vänder snabbt om och tar sig upp mot den stora stenen igen. Han snubblar nästan ner i kaninhålet, som finns på exakt samma ställe som i den där sagan. Där stannar han och funderar en stund. Sedan går han tillbaka ner till stranden.

Chattrutan öppnas på nytt:

Maiden till Rajo: Bad jag inte dig
att gå härifrån?

Rajo till Maiden: Förlåt! Kan jag
hjälpa dig på nåt sätt?

Skogsrået svarar inte, men tittar rakt på honom.
Joar fortsätter att skriva:

Rajo till Maiden: Jag vill hjälpa
till. Varför är du ledsen?

Maiden till Rajo: Min lyckoamulett är borta. Jag tror att kaninerna har tagit den.

Joar ska precis skriva ett svar när det knackar på dörren och Noomi sticker in huvudet.

– Hej, säger hon och kommer in i rummet. Har du mycket ont?

– Mmm, ganska, svarar Joar utan att ta ögonen från spelet.

Noomi tittar på hans gipsade fot.

– Stackars dig. Hur ska du kunna åka skidor nu? frågar hon.

– Skidor? säger Joar och tittar förvånat upp på henne.

– Ja, på påsklovet, säger Noomi. I fjällen.

– Jaha! Nej, det går nog inte. Jag ska ha gips i minst sex veckor, säger Joar och gör en grimas.

Han går fram och tillbaka med tangenterna tillräckligt långt från skogsrådet för att hon inte ska aktiveras i spelet. Av någon anledning vill han inte att Noomi ska se vad han gör. Noomi verkar inte fatta att han är upptagen utan tittar nyfiket på spelet.

– I vilken level är du nu? frågar hon.

Joar suckar.

– Fortfarande level 27, säger han. Det känns som att jag har varit här i en evighet.

Noomi slänger sig på hans säng och tar upp en serietidning som hon bläddrar lite i.

– Förresten, ska du och Alex vara med i tävlingen? frågar hon.

Joar snurrar runt i stolen och tittar på henne.

– Vilken tävling? Noomi tittar förvånad på honom.

– Menar du allvar?! Har du missat att de ska ha en stor påskäggsjakt i Treasure?